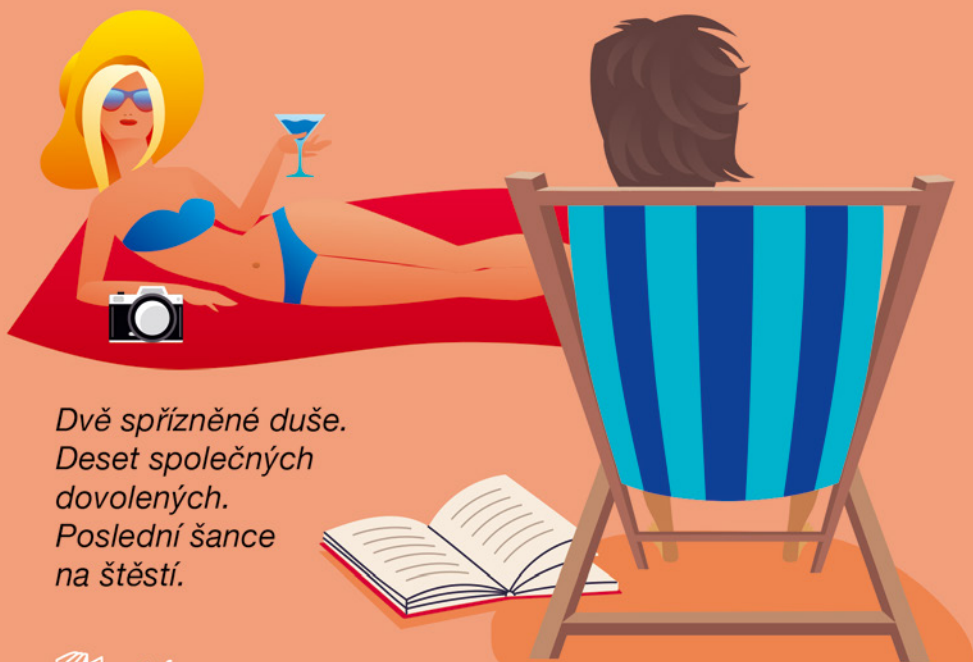

EMILY
HENRYOVÁ

ALEX, LÉTO A JÁ

Bestseller *New York Times*

*Dvě spřízněné duše.
Deset společných
dovolených.
Poslední šance
na štěstí.*

Poppy a Alex nemají vůbec nic společného. Ona je živelná a touží poznávat svět. On radši tráví čas doma s knížkou. Přesto jsou nejlepšími kamarády a každé léto spolu vyrážejí na dovolenou. Nebo alespoň vyráželi, než se jim povedlo všechno zkazit. Ale po letech, kdy se neviděli, se rozhodnou zkusit to znovu – a zjistit, co jim říká jejich srdce.

„Henryová mistrně popisuje nejistotu a úzkost dnešních třicátníků. Vlastní verzi filmu Když Harry potkal Sally koření dávkou svého příslovečného ostrovtipu, velkolepých střel „těsně vedle“ a milostného napětí, které jakoby touží vypařit se ze stránky a zamlžit vám brýle.“

– The Washington Post

„Zábavná kniha, která vás přímo nutí číst pořád dál, plná jiskřivého humoru, oslňující prózy a taky romantiky, jež mě chytla za srdce a už nepustila.“

– Abby Jimenez, bestsellerová autorka

„Emily Henryová je můj nejnovější objev mezi autory, jejichž knížky si kupuji automaticky. Alex, léto a já je perfektní oddechovka: upřímná, utipná, něžná, zkrátka únik od reality, u kterého si přejete, aby trval věčně.“

– Jodi Picoultová, autorka bestsellerů
Velké maličkosti a Prostá pravda

„Kniha Alex, léto a já je úžasná romance, která se jen pozvolna rozehřívá, je plná sexuálního napětí a muživých možností. Alexovi a Poppy jsem propadla naprosto bezhlavě a hrozně se mi líbilo s těmi dvěma procestovat celý svět.“

– Beth O’Leary, autorka bestselleru
Spolubydlící

„Čtivá kniha, která vás přímo nutí číst pořád dál, jiskřivý humor, oslňující próza a romantika, která mě chytla u srdce a už nepustila.“

– Abby Jimenez, bestsellerová autorka

„Emily Henryová je hvězda! Kniha Alex, léto a já je plná emocí a zároveň neuvěřitelně vtipná, což z autorky dělá nekorunovanou královnu humoru. Příznivci romantických komedií se nad touhle poutí dvou kamarádů, z nichž se pomalu, pomaloučku stává pár, budou jen rozplývat. Poppy a Alex jsou opravdoví a mají spoustu chyb a jsou prostě k pomilování a jejich letní dovolené probudí touhu cestovat v nás všech, kterým cestování v poslední době tak moc chybí. Perfektní čtení na léto!“

– Alexis Daria, spisovatelka

„Čiré potěšení: kniha má spád, je dojemná tak akorát a Poppy s Alexem se navzájem poslouchují tak živě, až máte pocit, že vám každou chvíli vyskočí z knížky. Už se nemůžeme dočkat, co Emily napíše příště.“

– Heather Cocks a Jessica Morgan,
bestsellerová spisovatelská dvojice

Emily Henryová
Alex, léto a já

Emily Henryová

Alex, léto a já

Přeložila Tereza Libichová

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

People We Meet on Vacation © 2021 by Emily Henry

Published by Penguin Random House, USA

Translation © Tereza Libichová, 2022

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-650-7 (ePub)

ISBN 978-80-7625-649-1 (pdf)

ISBN 978-80-7625-210-3 (print)

*Tu předchozí jsem psala hlavně pro sebe.
Tahle je pro tebe.*

PROLOG

Před pěti léty

NA DOVOLENÉ MŮŽETE BÝT, kýmkoliv chcete. Stejně jako dobrá knížka nebo fantastické oblečení i prázdninový pobyt vás dokáže přenést do jiného světa, kde se z vás na chvíli stane někdo jiný.

Za normálních okolností byste se možná ani neodvážili třeba si jenom začít lehce pokyvovat hlavou do rytmu hudby, aniž byste se cítili trapně, zato na dovolené, v mihotavém světle zarostlé terasy bezejmenné restaurace to zničehonic spolu s místní kapelou pořádně roztočíte i na dechovku.

Na dovolené máte jiné i vlasy. Možná je to odlišnou vodou nebo šamponem. Anebo možná tím, že si je neobtěžujete mýt nebo česat, protože slaná mořská voda je stejně zvlíní tak, jak to máte rádi. Říkáte si: *Možná bych tohle mohla doma dělat taky. Nečesat si vlasy a kašlat na to, že jsem zpocená a ulepená od písku.*

Na dovolené se najednou bez problému bavíte s cizími lidmi a všechny zábrany hážete za hlavu. I když ta konverzace potom může být pěkně střelená, co na tom záleží? Stejně už dotyčné nikdy neuvidíte!

Jste kýmkoliv, kým chcete být. Můžete si dělat, cokoliv chcete. No dobře, možná ne úplně cokoliv. Občas vás do jisté situace dotlačí například počasí, třeba do takové situace, v jaké jsem

právě teď já, a pak je potřeba si najít nějakou druhořadou zábavu, než přestane pršet.

Cestou ze záchodu se na chvíli zastavím. Částečně proto, že ještě pořád spřádám svůj plán. A částečně proto, že podlaha je tak lepkavá, že se mi k ní přilepil sandál a já si pro něj musím doskákat po jedné noze. Teoreticky se mi sice na tomhle baru líbí absolutně všechno, ale jsem přesvědčená, že kdyby se má noha dotkla nějaké bezejmenné špíny na podlaze, určitě bych byla na nejlepší cestě chytit nějakou děsně vzácnou nemoc, která se jinak nachází jen v lahvičkách v mrazáku tajné laboratoře Národního ústavu zdraví.

Tanečními pohyby dohoppkám zpátky k botě, tenký oranžový pásek mi vklouzne mezi prsty u nohou a otočím se zpátky k baru: hrozen ulepených těl, líný bzukot větráku nad hlavou, dveře dokořán, takže vítr občas zažene dovnitř kapky deště z černé noci, aby osvěžil potíci se dav. V rohu stojí jukebox osvětlený neonovým světlem a hraje písničku „I Only Have Eyes for You“ od skupiny Flamingos.

Jsmo sice v přímořském letovisku, ale tenhle bar je pro místní štamgasty, takže tady na sobě nikdo nemá letní šaty s potisky nebo havajskou košili, i když zase na druhou stranu tady taky nedostanete načančané koktejly s kousky exotického ovoce.

Nebýt té bouřky, vybrala bych pro svůj poslední večer ve městě jiné místo. Jenže celý týden tak strašně přšelo a pořád byla na spadnutí bouřka, takže mé sny o procházkách po bílých písečných plážích a projíždkách na rychlých člunech vzaly za své a spolu s dalšími zklamanými návštěvníky jsem strávila většinu dní tím, že jsem do sebe lila piňacoladu v kdejaké narvané turistické pasti, na kterou jsme narazili.

Ale dnes večer jsem už měla mačkání se v davu plné zuby, stejně jako čekání na číšníka nebo prošedivělých chlápku se snubními prsteny, kteří na mě přiopile pomrkávali za zády manželek. Takže proto jsem teď tady.

V baru s upatlanou podlahou, který se jmenuje prostě Bar, ostřížím zrakem propátrávám skrovnou nabídku mužského osazenstva.

Sedí tu v Baru u baru, až v koutě. Je zhruba v mém věku, kolem pětadvaceti, má špinavě blond vlasy, široká ramena a je celkem vysoký, i když těch posledních věcí byste si na první pohled jen těžko všimli. Sklání se nad mobilem a i z profilu jeho obličej svědčí o tichém soustředění. Zatímco prstem přejíždí po displeji, lehce se kouše do spodního rtu.

I když tady není tak příšerně narváno jako třeba v Disneylandu, rozhodně tu je pěkný randál. Na jedné straně stojí jukebox vyhrávající podivné padesátkové songy, na druhé straně je pak přimontovaná televize, z níž hlasatel zpráv o počasí vykřikuje něco o dešti, který láme všechny rekordy, a mezi tím vším se baví skupinka chlapíků, kteří vždycky propuknou v identický štekavý smích v naprosto stejnou chvíli. Úplně na konci barového pultu stojí servírka, která do toho všeho klábosí s nějakou peroxidovou blondýnou a plácá přitom rukou do pultu, aby svým slovům dodala váhu.

Díky bouři je celý ostrov vzhůru nohama a díky levnému pivu se všichni chovají tak trochu neurvale.

Ale kluk se špinavě blond vlasy, sedící na barové stoličce, má v sobě jakýsi klid, který ho hned na první pohled odlišuje od ostatních. Ostatně, vlastně všechno na něm jako by křičelo, že sem nepatří. Navzdory teplotám přes třicet a vlhkosti vzduchu asi milion procent má na sobě zmuchlanou košili s dlouhým rukávem a tmavě modré kalhoty. Opálenou pokožku by na něm jeden hledal marně: stejně jako aspoň náznak úsměvu, lehkosti nebo nadhledu.

Bingo.

Odhruu si blondaté vlasy z čela a vydám se k němu. Když jsem od něj jen pár kroků, má oči pořád ještě přilepené k telefonu a prstem pomalu přejíždí po displeji. Podaří se mi zachytit slova KAPITOLA DVACET JEDNA.

On si v baru normálně čte knížku.

Svůdně se zhoupnu v bocích, opřu se loktem o bar a otočím se na něj: „Čau, tygře.“

Pomalou se na mě podívá oříškově hnědýma očima a zamrká: „Ahoj?“

„Chodíš sem často?“

Asi minutu si mě upřeně prohlíží a evidentně zvažuje, co má odpovědět.

„Ne,“ vzdychne nakonec, „nejsem místní.“

„Aha,“ protáhnu, ale než stačím říct něco víc, pokračuje.

„A i kdybych byl, stejně mám kočku, která má strašně moc zdravotních problémů, který vyžadují speciální péči. Takže nemůžu moc chodit ven.“

Při každém dalším slově se mračím víc a víc. „To je mi moc líto,“ vzpomatuju se nakonec, „musí to být hrozně těžký se s tímhle vším vyrovnat. No a pak taky to úmrtí!“

Trochu svraští obočí. „Úmrtí?“

Mávnu rukou a ukážu na jeho oblečení. „No přijel jsi přece na pohřeb, ne?“

Ústa stáhne do úzké čárky. „Ne, nepřijel.“

„Tak co tě sem přivedlo?“

„Kamarádka.“ Znovu skloní pohled k telefonu.

„Žije tady?“ tipnu si.

„Dotáhla mě sem,“ poopraví mě. „Na dovolenou.“ Slovo dovolená vysloví trochu opovržlivě.

Obrátím oči v sloup. „To není možný! Daleko od té tvé kočky? A to ani neměla žádné pořádné důvody kromě toho, že by ses tu mohl bavit a užívat si? Seš si jistě, že tahle osoba si fakt může říkat tvoje kamarádka?“

„Každou vteřinou jsem si tím jistě míň a míň,“ ucedí, aniž se na mě podívá.

S konverzací mi tedy moc nepomáhá, ale já to nevzdávám. „Takže,“ pokračuju, „jaká je ta tvoje kámoška? Je sexy? Chytrá? Má prachy?“

„Mrňavá,“ opáčí nevzrušeně a pořád si čte. „Děsně užvaněná. Nedokáže zavřít pusku. Každíčkou kousek oblečení, co má na sobě ať už ona, nebo já, vždycky něčím upatlá, má naprosto přišernej

romantickej vkus, dojíká se u reklam na večerní vzdělávací kurzy – znáš takový ty reklamy se svobodnejma matkama, který padaj únavou večer u počítače a který, když jim konečně padne hlava na klávesnici, jejich dítě přikryje dekou a blbě se u toho usmívá, protože je na mámu děsně pyšný? No a co ještě? Jo, taky má slabost pro odporný zaplivaný pajzly, kde to salmonelou smrdí na sto honů. Tady se skoro bojím pít i *lahvový pivo* – už jsi viděla, jaký recenze má tenhle bar na Yelpu?“

„Ale teď si ze mě děláš srandu, že jo?“ zeptám se a překřížím si ruce na hrudníku.

„No,“ pokrčí rameny, „je fakt, že salmonela cítit není, ale jo, Poppy, jsi prostě mrňavá.“

„Alexi!“ popadnu ho za paži a úplně tím vypadnu z role, „snazím se ti jenom pomoci!“

Promne si místo, kde jsem ho chytila: „Pomoci? Mně? A jak?“

„Já chápu, že ti Sarah zlomila srdce, ale musíš se vzpamatovat. Až tě zase jednou osloví sexy holka na baru, nemůžeš začít mluvit o svém ujetým polozávislým vztahu k tý pitomý kočce!“

„Tak za prvé, paní Flannery O'Connorová není pitomá,“ ozve se uraženě. „Je jenom stydlivá.“

„Je to potvora.“

„Prostě tě nemá ráda,“ trvá na svém. „Ty seš typickej pejskař.“

„Jediný, co jsem kdy udělala, bylo, že jsem se ji pokusila pohladit,“ nafouknu se. „Na co je ti mazlíček, když není mazlivý?“

„Ale ona je mazlivá,“ zavrtí Alex hlavou. „Jenže ty se na ni vždycky díváš s takovým jakoby divokým vlčím leskem v očích.“

„To teda ne.“

„Poppy,“ povzdychne si. „Vždyť ty se s divokým leskem v očích díváš na *všechno*.“

Zrovna v tu chvíli se zjeví servírka s drinkem, který jsem si objedнала, ještě než jsem šla na záchod. „Slečno?“ zvedne tázavě hlas. „Vaše margarita.“ Pošle mi po barovém pultu skleničku ozdobenou bílými krystalky cukru a v okamžiku, kdy mi sklenička přistane u ruky, se mi už sbíhají sliny. Hodím ji do sebe tak rychle,

až mi převážná část tequila vyteče na bradu, načež mi Alex s až nadpřirozenou rychlostí chytne ruku a odtáhne mi ji dřív, než mi na ní stačí přistát pořádná dávka koktejlu.

„Vidíš? Já ti to říkal: divoký lesk v očích,“ zašeptá Alex vážně, tak vážně, jak se mnou mluví skoro vždycky, kromě těch vzácných okamžiků, kdy se na povrch vynoří „divný Alex“ a já ho můžu pozorovat, třeba když na karaoke předstírá, že vzlyká do mikrofonu a svíjí se na parketu, špinavě blondaté vlasy mu trčí na všechny strany a zmuchlaná košile od obleku se mu vyhrnuje z kalhot. Což byl samozřejmě jenom jeden takový hypotetický příklad. Něčeho, co se doopravdy stalo...

Alex Nilsen je speciální případ sám o sobě. V tomhle velkém těle se širokými rameny, která se ale neustále hrbí a křiví jak paragraf, se skrývá přemíra stoicismu (jako důsledek toho, že je nejstarším synem vdovce s největší sociální fobií, jakou jsem kdy viděla), a taky pořádná dávka potlačovaných citů (jako důsledek přísné náboženské výchovy, která byla jasným protikladem všeho, co Alex rád dělal, zejména pokud to mělo něco společného s akademickým prostředím), ale zároveň je Alex tak trochu zvláštní, tak trochu praštěný a ten úplně nejvíc dobrušedčným ňouma, kterého jsem kdy měla tu čest poznat.

Usrknou si margarity a z hrdla se mi vydere spokojené zamručení. „Vlk v rouše beránčím,“ zamumlá si Alex pro sebe a znovu se vrátí ke svému telefonu.

Nelibě nad touhle poznámkou zachrochtám a usrknou si ještě jednou. „Jo, a mimochodem, v týhle margaritě je tak devadesát procent tequila. Takže doufám, že to těm svejm věčně nespokojenějším kamarádíkům z Yelpu vyřídíš. A vůbec, žádná salmonela tady cítit není.“ Vklouznou na stoličku hned vedle něj, vybryndám ještě trochu koktejlu a pak se otočím tak, že se dotýkáme koleny. Líbí se mi, že takhle sedává vždycky, když jsme spolu: natočený čelem k baru, ale dlouhé nohy směrem ke mně, jako kdyby nechával nějaká tajná dvířka ke své osobnosti otevřená jen pro mě. A jsou to dvířka nejen k Alexi Nilsonovi, který se nikdy pořádně

neusměje, ale přímo k tomu podivínovi. K Alexovi, který se mnou jezdí každý rok na výlety, i když nesnáší lítání a vůbec změnu – i to, že musí spát pokaždé na jiném polštáři než na tom, co má doma.

Líbí se mi, že vždycky když si spolu někam vyrazíme, tak si to namíří rovnou k baru, protože ví, že tam ráda sedávám, ačkoliv se mi jednou přiznal, že pokaždé když sedíme na baru, je celý vystresovaný, jestli se náhodou na servírku nekouká moc dlouho, nebo naopak moc krátce.

Upřímně, na mém nejlepší kamarádovi Alexi Nilsenovi se mi líbí (nebo spíš na něm miluju) skoro úplně všechno a opravdu si přeju, aby byl šťastný, takže ačkoliv se mi jeho bývalky nikdy moc nezamlouvaly – obzvlášť ne ta poslední, Sarah –, vím, že je to teď na mně, aby se z něj ze samého žalu po posledním rozchodu nestal už úplný poustevník. Koneckonců, on by udělal – a už to několikrát dokázal – to samé pro mě.

„Takže,“ povzdechnu si. „Přehrajeme si to zase od začátku? Já budu sexy neznámá holka z baru a ty budeš okouzující jako vždycky, teda když pomíneme tu část s kočkou. Už brzo se zase dostaneš do randicí formy.“

Vzhledne od telefonu a skoro se usměje. Tedy, já tomu říkám úsměv, protože pro Alexe je to maximum, co dokáže na tváři vykouzlit. „To myslíš neznámou holku, která vykopne konverzaci dobře načasovaným ‚ahoj tygře? Možná máme každé trochu jinou představu o tom, co je sexy.“

Zatočím se na stoličce kolem dokola, přičemž do něj dvakrát narazím kolena, bum, bum, jak se otočím tam a zase zpátky, a znovu nasadím svůdný výraz. „Jestlipak tě to bolelo...“ zavráním, „když jsi spadnul z nebe?“

Zavrtí hlavou. „Poppy, fakt chci, abys věděla,“ vysvětluje mi pozvolna, „že jestli někdy možná půjdu na nějaké rande, tak to určitě nebude díky tvé takzvané pomoci.“

Stoupnu si, dramaticky do sebe hodím zbytek koktejlu a prásknu skleničkou o pult. „Tak co kdybychom odsud vypadli?“

„Jak je možný, že ti randění jde líp než mně?“ podiví se, naprosto konsternovaný tou záhadou.

„To je jednoduchý,“ opáčí. „Mám prostě mnohem menší nároky. A nepřekáží mi žádná Flannery O'Connorová. A když si vyrazím do baru na drink, nezírám celou dobu na jeho hodnocení na Yelpu ani se nesnažím dávat všem najevo NIKDO NA MĚ NEMLUVTE. A taky, když se natočím v tom správném úhlu, vypadám fakt úchvatně.“

Stoupne si, a než si zastrčí peněženku zpátky do kapsy, položí na bar dvacku. Alex má hotovost vždycky při sobě. Nevím, jak to dělá. Ptala jsem se ho na to aspoň třikrát. Vždycky mi odpověděl. Ale stejně nevím, jak to dělá, protože Alexova odpověď byla vždycky buď moc nudná, nebo příliš intelektuálně náročná, takže se můj mozek ani nesnažil si to zapamatovat.

„To nic nemění na faktu, že jsi úplně divná,“ povzdychne.

„Stejně mě máš rád,“ pokrčím rameny trošičku uraženě.

Obejme mě kolem ramen a podívá se na mě dolů, na plných rtech další jemný náznak úsměvu. Jeho tvář je jako jemné síto: propustí vždycky jenom něco z jeho výrazu. „Já vím,“ šeptne.

Zakřením se na něj: „Taky tě mám ráda.“

Chvilí bojuje s tím, že by se usmál o něco víc, ale podaří se mu udržet vážnou tvář. „To vím taky.“

Po vypité tequila se cítím ospalá a malátná, a tak se do něj zavěším, když se vydáme směrem ke dveřím. „Byla to prima dovolená,“ škytnu.

„Ta nejlepší,“ kývne souhlasně a studené kapky deště se kolem nás rozstříknou jak vystřelené konfety. Přivine mě k sobě blíž, cítím na sobě jeho teplou a těžkou ruku a jeho čistá vůně cedrového dřeva mě zahalí jako šál.

„Dokonce ani ten déšť mi moc nevadil,“ pokračuju, když vstoupíme do hutné vlhké noci – všude kolem nás bzučí komáři a palmy se chvějí ozvěnou vzdáleného hřmění.

„Mně se to tak líbilo mnohem víc.“ Alex zvedne paži z mých ramen, aby se mohl nade mě naklonit a vytvořit tak ze sebe živoucí

lidský deštník, zatímco úprkem běžíme přes vodou zaplavenou ulici k našemu červenému pronajatému autíčku. Když k němu doběhneme, odtrhne se ode mě a dveře otevře nejprve mně – snažili jsme se ušetřit, a tak jsme si pronajali auto bez automatického zamýkání a elektrického ovládní okýnek – a teprve pak ho oběhne a vklouzne za volant.

Nastartuje, a zatímco vyjíždí z parkoviště a míří k našemu pronajatému apartmánu, studený arktický vzduch klimatizace nám funí na promoklé oblečení.

„Zrovna jsem si uvědomil,“ nadhodí, „že jsme v tom baru nepořídili žádný fotky na ten tvůj blog.“

Začnu se smát, ale pak pochopím, že to myslí vážně. „Alexi, žádněj z mých čtenářů nechce vidět fotky tohoto baru. Dokonce o něm ani nechtěj číst.“

Pokrčí rameny. „Hm, mně se nezdá, že by byl až tak hroznej.“

„Tvrdils, že to tam smrdí po salmonele.“

„No ale když to pomínu...“ Hodí blinkr a už jedeme po úzké ulici vedoucí k našemu domu, lemované palmami.

„Vlastně z tohoto tejdne nemám vůbec žádný použitelný fotky.“

Alex se zamračí a poškrábe se na čele, zatímco pomalu stáčí auto ke štěrkové cestě před námi.

„Teda kromě těch, který jsi vyfotil ty,“ dodám rychle. Fotky, které se Alex nabídl udělat na můj blog, jsou vážně otrěsné, ale jsem mu tak moc vděčná, že to pro mě udělat chtěl, že jsem už vybrala tu nejmíň příšernou a dala ji na Facebook i na blog. Jsem na ní zachycená v jedné z těch příšerných grimas uprostřed slova, kdy na Alexe něco křičím a u toho se hystericky směju, zatímco on se mi snaží marně říct, jak se mám postavit a tvářit, a nade mnou visí bouřkové mraky, jako kdybych tu apokalypsu na ostrov Sanibel sama přivolávala. Ale aspoň je na té fotce vidět, že jsem šťastná.

Když se na tu fotku znovu podívám, vůbec si nedokážu vzpomenout, co mi to Alex řekl, že jsem se zatvářila zrovna takhle, nebo co jsem na něj vlastně volala. Ale každopádně mě při

pohledu na ni zalije stejně příjemný pocit, jako když si vzpomenu na kteroukoliv z našich minulých letních dovolených.

Ten závan štěstí, ten pocit, že život je přesně o tomhle: o tom, že jste někde, kde je krásně, a jste tam s někým, koho máte rádi.

Snažila jsem se něco v tom duchu vtěsnat do popisku k fotce, ale skoro se to nedá vystihnout.

Obvykle jsou všechny moje příspěvky o tom, jak cestovat levně a všechno zlé obrátit v dobré, jenže když stovky tisíc lidí sledují vaši dovolenou u moře, tak je ideální jim ukázat..., jaké jsou prázdniny u moře.

V uplynulém týdnu jsme na pláži ostrova Sanibel strávili dohromady asi tak čtyřicet minut. Zbytek času jsme se schovávali po barech a restauracích, knihkupectvích a sekáčích a taky jsme spousta hodin pojídali popcorn v omšelém apartmánu, který jsme si pronajali, a počítali, kolikrát se zablesklo. Byli jsme bílí jako sejra, neviděli ani jednu tropickou rybu, ani jednu jsme nešnorchlovali nebo se neopalovali na katamaránu, vlastně jsme nedělali skoro vůbec nic kromě toho, že jsme usínali a zase se probouzeli na starém, proleželém gauči a do snů nám šuměl seriál *Twilight Zone*, který jsme si pouštěli.

Některá místa můžete vždycky spatřit v celé jejich kráse, ať už prší, nebo je hezky, ale tohle evidentně nebylo jedno z nich.

„Tak víš co,“ napadne Alexe, když zaparkuje.

„Nevím co,“ protáhnu.

„Vyfotíme se,“ navrhně. „Spolu.“

„Vždyť focení nesnášiš,“ namítnu. Což mi vždycky přišlo zvláštní, protože technicky vzato, Alex je neuvěřitelně hezký.

„Já vím,“ vzdychne Alex, „ale je tma a já bych chtěl mít nějakou vzpomínku.“

„Tak jo,“ souhlasím. „Tak jo, vyfotíme se.“

Natáhnu se pro telefon, ale on už vytáhl svůj. Akorát místo toho, aby ho obrátil displejem k nám, otočí ho obráceně, takže se díváme přímo do objektivu, a ne na sebe. „Co to děláš?“ natáhnu se po telefonu. „Přesně pro tyhle příležitosti tam máš selfie mód, ty stařečku.“